

Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 4 lutego 2026 r. (sygn. II GSK 1923/23) oddalił skargę kasacyjną spółki prowadzącej działalność w zakresie przewozu osób z wykorzystaniem aplikacji Bolt, podtrzymując rozstrzygnięcie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie oraz decyzję Głównego Inspektora Transportu Drogowego o nałożeniu na podmiot administracyjnej kary pieniężnej.

Sprawa dotyczyła kary w wysokości 2 000 zł nałożonej na spółkę za naruszenie przepisów ustawy o transporcie drogowym, polegające na wykonywaniu przewozu drogowego przez kierowcę nieposiadającego orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych oraz orzeczenia psychologicznego o braku przeciwwskazań psychologicznych do pracy na stanowisku kierowcy (odpowiednio, lp. 4.2. oraz lp. 4.3. załącznika nr 4 u.t.d.).

NSA przypomniał, że postępowanie kasacyjne ma charakter kwalifikowany i podlega zasadzie dyspozycyjności. Oznacza to, że sąd rozpoznaje sprawę wyłącznie w granicach zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej, badając zgodność z prawem orzeczenia sądu I instancji, a nie ponownie całość sprawy administracyjnej. Skarga kasacyjna została natomiast oparta wyłącznie na zarzutach naruszenia przepisów postępowania (art. 174 pkt 2 p.p.s.a.), przy czym, jak stwierdził NSA, samo wskazanie naruszonych przepisów nie jest wystarczające. Konieczne jest uprawdopodobnienie, że uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, czyli że istniała hipotetyczna możliwość odmiennego rozstrzygnięcia.

Jednym z głównych zarzutów skargi kasacyjnej było kwestionowanie wartości dowodowej protokołu kontroli drogowej, sporządzonego bez udziału przedstawiciela spółki. NSA jednoznacznie uznał ten argument za niezasadny. Sąd wskazał, że protokół kontroli drogowej jest spisywany na etapie poprzedzającym wszczęcie postępowania administracyjnego i dokumentuje stan faktyczny istniejący w chwili kontroli. Tym samym podkreślił wymaganie fakt, iż w dacie jej przeprowadzania spółka nie miała jeszcze statusu strony postępowania w rozumieniu art. 28 k.p.a., co wykluczało obowiązek jej udziału w czynnościach kontrolnych.

NSA podkreślił, że protokół kontroli posiada walor dowodu bezpośredniego i stanowi podstawowy element materiału dowodowego w sprawach o nałożenie kar pieniężnych w transporcie drogowym. Sąd zwrócił również uwagę, że protokół kontroli nie był jedynym dowodem w sprawie. Ustalenia organów znalazły potwierdzenie m.in. w: oświadczeniu pasażera, dokumentacji fotograficznej obrazującej trasę kursu zamówionego przez aplikację Bolt, danych z aplikacji wskazujących spółkę jako dostawcę usługi, czy fakturze wystawionej przez Bolt Operations w imieniu spółki.

W ocenie NSA materiał dowodowy był wystarczający do przypisania spółce odpowiedzialności administracyjnej za stwierdzone naruszenia. Sąd wskazał, że skarżąca nie wykazała, na czym konkretnie miałyby polegać uchybienia procesowe ani w jaki sposób ich usunięcie mogłoby doprowadzić do innego rozstrzygnięcia. W szczególności nie uprawdopodobniono, że przeprowadzenie dodatkowych dowodów, w tym przesłuchanie osób uczestniczących w kontroli, mogłoby podważyć ustalenia wynikające z już zgromadzonego materiału.

W konsekwencji NSA oddalił skargę kasacyjną i zasądził na rzecz GITD zwrot kosztów postępowania kasacyjnego.

Wyrok NSA z 4 lutego 2026 r. (sygn. II GSK 1923/23)

Z wokandy: Przewóz drogowy bez wymaganych orzeczeń kierowcy a odpowiedzialność przedsiębiorcy

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: czwartek, 12, luty 2026 09:04

Mateusz Jabłoński

Odśłony: 703

Źródło: [CBOSA](#)